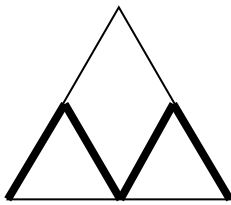
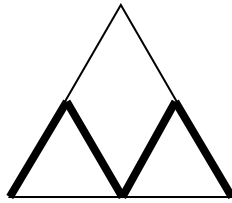

Donker
Licht

Donker Licht

Jan Erik Hoeve

Schrijver: Jan Erik Hoeve
Coverontwerp: Brave New Books
ISBN: 9789464183580
© 2020 Jan Erik Hoeve

Dank je wel Liesbeth voor je geduld, rust en liefdevolle zorgen.

Inhoud:

Een augustus 1885	-	blz. 9
Dag 1; Vijf maart 2018	-	blz. 10
Dag 2; Zes maart 2018	-	blz. 23
Dag 3; Zeven maart 2018	-	blz. 38
Dag 4; Acht maart 2018	-	blz. 58
Dag 5; Negen maart 2018	-	blz. 83
Dag 6; Tien maart 2018	-	blz. 122
Epiloog	-	blz. 178

1 augustus 1885

“Mr. Milton?” De lange, dunne employee keek bedenkelijk naar degene die voor hem stond. Hij had de man met de bekende naam nooit eerder gezien, maar de papieren leken te kloppen. Hij zag dat twee keer eerder het verzoek tot openen van deze kluis was gedaan. De eerste keer was vijftien jaar eerder geweest toen het echtpaar zich was komen vestigen in Shearbeck. De tweede keer drie jaar later. Maar dat was allemaal voor zijn tijd geweest. En nu stond zomaar de mr. Henry Milton in hoogsteigen persoon voor z’n neus! De beambte aarzelde, keek Henry indringend aan en besloot na enige seconden “natuurlijk, wilt u mij maar volgen?” Hij opende een zware deur en sloot die weer zodra ze er doorheen waren. Henry daalde achter de man aan een rijk versierde metalen wenteltrap af. Hun schaduwen veroorzaakt door de schaars opgehangen olielampen daalden met ze mee. Beneden overhandigde de beambte een sleutel. “Ik wacht hier op u”, zei hij. Het was een tijd geleden, maar Henry wist precies waar hij zijn moest. Er was hier niets veranderd. Hij liep tussen de rijen kluisjes door en sloeg aan het einde van de gang rechtsaf. Hier stonden de grotere exemplaren. Hij stak de sleutel in het slot van de zijne en opende de zware deur. Langzaam liet hij zijn ogen glijden over de inhoud en tot zijn genoegen lag dat er nog net zo bij als hoe het jaren geleden was achtergelaten. Hij pakte het manuscript uit zijn tas en legde het er zorgvuldig bij. Daarna sloot hij de kluis weer en liep terug naar de trap waar de beambte op hem stond te wachten. Buiten snoof hij de frisse lucht met diepe teugen naar binnen en vertrok via de achteromweg richting het postkantoor. Hij had niet door dat hij werd gevolgd vanaf het moment dat hij de bank had verlaten en was dan ook totaal verrast toen hij van achteren werd beetgepakt, waarna hem de keel werd doorgesneden. Toen de tas later niets dan waardeloze papieren leek te bevatten had de dakloze straatrover die geïrriteerd in het water gegooid, zonder zich ooit te realiseren welke wending hij hiermee aan het lot had gegeven.

Dag 1; 5 maart 2018

Jan lag op zijn rug en keek naar de dubbele laag wolken. De bovenste trok traag van links naar rechts. Daaronder bewoog zich een dikkere. Veel sneller maar in een iets andere richting. Aan de grond was het nu nog rustig, maar hij wist dat de wind over een paar uur alles in beslag zou nemen en woest op het huis zou beuken. Hij wist ook dat hij voorzorgsmaatregelen zou moeten nemen. Het was de zoveelste keer dit jaar. En zijn huis stond op een gevoelige plek. Het gedeelte van de aanbouw dat er al stond moest absoluut geborgd worden anders zou hij het kwijt zijn. Hij besloot eerst de luiken aan de oostkant te sluiten. Met een onbestemd gevoel en frisse tegenzin stond hij op. Hij liet zijn blik strooien over de baai voor hem. Rechts zag hij de nog altijd onbedorven kust met het zandstrand. Daarachter de eerste huizen van het dorp. Hij keek naar links. Zo'n honderd meter uit de kust stak De Rots uit het daar relatief ondiepe water met daarop z'n monumentale stenen vuurtoren. Aan de oceaankant van de toren bevond zich een hele diepe trog. Dat gaf een onbetrouwbare stroming. Deze sirene had in het verleden al heel wat schepen in de val gelokt. Geen scheepvaart dus achter de rots was het algemene devies. De vaarroute voor grote schepen liep dan ook een kilometer verder naar achteren en voor de kleinere door het ondiepere water vlak langs de kust. Jan keek graag naar de valse vuurtoren, die een geheel leek te vormen met de grauwe geërodeerde kalkstenen rots er onder. Hij was bovendien zeer geïnteresseerd in de vele vogels die zich in de rots hadden genesteld. Speciaal daarvoor had hij zichzelf vorig jaar verwend met een goede verrekijker, een Bushnell Forge 8x42, waarmee hij in combinatie met zijn Canon 4000 vanaf zijn voorterras iedere vleugelslag haarscherp kon vastleggen. Hij had de afgelopen jaren regelmatig artikelen aan De Rots gewijd. De geschiedenis van vuurtorens op deze plek ging tot ver terug. Vanaf ongeveer 1400 was er eerst een vuurbaak geweest. Uit die tijd dateerde ook de trap met 184 treden die in de rots was uitgehouwen. Daarna volgden torens elkaar in soms hoog tempo op. Deze stenen stamde uit 1830, was robuuster dan zijn voorgangers en het zag ernaar uit dat hij het nog wel een tijdje vol ging houden. Sommige vuurtorenwachters hadden aan land gewoond en gingen dan dagelijks met de boot naar hun werk. Weer andere bewoonden

de bijgebouwen onderaan de rots die destijds gelijk met deze toren speciaal voor dit doel waren gebouwd. Ze lieten zich bevoorraden of haalden zelf hun benodigdheden aan de wal. De Rots had een door de natuur gevormde inpandige aanlegsteiger, enkele tientallen meters van de behuizing af. In de jaren 60 was de toren volledig geautomatiseerd geraakt en deed vanaf dat moment dienst in verlatenheid. Het huisje werd nog wel af en toe gebruikt door onderhoudsmonteurs. De Rots was verder gesloten voor publiek. Tegenover de vuurtoren kon hij nog een gedeelte van het oude haventje van Shearbeck zien. Hij wist dat het erbij lag zoals het er de afgelopen twaalf jaar bij had gelegen. Armoedig. Sinds er na lange juridische strijd met uiteindelijk vruchteloos verzet van camping- en huiseigenaren tot een nieuwe locatie van de haven was besloten, was deze oude ten prooi gevallen aan verval. En zoals altijd straalde er meer status af van het bouwen van iets nieuws dan van het opruimen van het oude. Er was in het begin wel budget voor geweest, maar dat was ondertussen allang verdampt geraakt. De plek was sindsdien zo goed als verlaten geweest en min of meer stilgevallen. Bevroren in de tijd. De opslagloodsen, of wat ervan over was, waren stille getuigen van wat ooit was. De meeste inhoud was destijds meeverhuisd met de eigenaren. Het omhulsel, vaak staketsel, was wat restte. Van wat er nog wel stond was bijna geen raam meer heel en hier en daar was een dak ingestort. Ondanks dat waren er toch nog een paar opstallen gedeeltelijk in gebruik. En er was Jeff Lemond, zelfbenoemd kluizenaar en kunstenaar die geweigerd had zijn nieuwe ligplek te accepteren en die er nog lag met zijn haveloze vrachtschuit. Hij had nog een tweede kleine boot waarmee hij een paar keer per dag viste op blik die hij dan weer verkocht als aasvisjes aan sportvissers. Verder repareerde hij netten en zat niemand in de weg. Het hele terrein was ondertussen steeds meer het domein geworden van meeuwen en Jan van Genten die er om de heerschappij streden. Vreedzaam samenleven was er tussen hen niet bij. Het was een doorlopend gekrijs van ruziënde vogels en hun uitwerpselen bedekten de omtrek. Gelukkig bleef die overlast beperkt tot de directe omgeving van de oude haven. In het hoogseizoen werden er nog een paar keer per week sportvissers meegenomen en een paar uur later weer afgezet door vader en zoon Blick, die in de haven behalve een oude kotter ook nog een gedeelte van een loods beheerden. De

sportvissers vertrokken in eerste instantie over het algemeen enthousiast uit de haven, maar kwamen daarna niet erg opgetogen en meestal zonder vis terug. Je zag vervolgens vooral steeds nieuwe mensen, die het meestal ook na een keer wel weer gezien hadden. Veel mogelijkheid om met een boot op zee te vissen was er overigens niet meer op Shearbeck. Vroeger waren er meerdere bedrijfjes geweest, maar omdat de visvangst de afgelopen jaren steeds minder was geworden waren veel concurrenten gestopt. Sommige waren overgestapt op andere bronnen van inkomsten, zoals het maken van dagtripjes naar de onbewoonde mini eilandjes Avery en Mason, twaalf en vijftien kilometer verderop uit de kust of ze deden avondtochten bij kaarslicht. Men gaf de schuld van de visloosheid aan een verandering van stroming door de bouw van de dam twintig kilometer verder noordwaarts. Die dam was na veel steggelen gebouwd om de dorpen aan de westkant van de zee-inham, waar ook Shearbeck lag, te beschermen tegen de grilligheid van de oceaan. Vader Blick was schuw, zwijgzaam en nors; zijn zoon was net zo maar dan veel sterker. Die laatste droeg sinds heugenis een zonnebril omdat hij een oogziekte had waarbij hij geen daglicht kon verdragen. Je zag ze vrijwel nooit, maar als je ze zag was dat bijna altijd van uit de verte. Meestal heen en weer varend op de Aurora, hun tamelijk haveloze stalen kotter, of anders in de buurt van hun slecht onderhouden huis, gelegen tussen het dorp en de haven. Aan dat huis kon je zien dat het vroeger voornaam moest zijn geweest. Het had drie verdiepingen en was gesierd met ornamenten. Het pleisterwerk was echter in slechte staat en op sommige plekken zelfs geheel verdwenen. Luiken hingen scheef, net zoals de voordeur. De tuin was een woestenij. De enige momenten dat je de twee niet samen zag was als de vader naar de plaatselijke winkels ging. Hij keek je dan niet aan en kocht met een strak gezicht een bulkvoorraad aan levensmiddelen. Die liet hij bezorgen en daarna kwam hij weer een hele tijd niet. Die situatie was niet altijd zo geweest. Toen de familie in het dorp was komen wonen was er ook nog een vrouw geweest van wie uitgegaan werd dat ze de moeder van het kind en de echtgenote van de vader was. Zeker wist men dat niet want niemand had echt contact met ze. Alleen de plaatselijke huisarts kwam er af en toe als er aanleiding voor was. De familie kreeg van de dorpelingen het predicaat vreemd. Ze leefden erg op zichzelf, maar dat was op

zich prima. De zoon was destijds een jaar of zeven. Het huis uit laat achttienhonderd verkeerde toen nog in prima staat. De familie was destijds uit de stad gekomen en had het huis gekocht van de voormalige notaris van het dorp. Die was op leeftijd geraakt en had zich na de verkoop teruggetrokken. Dat was ondertussen vijfendertig jaar geleden. Vader Blick had door de jaren heen altijd vracht vervoerd in dezelfde kotter die hij nu ook nog had. Op een dag, in 1993, stond hij plotseling in tranen op het politiebureau om te melden dat zijn vrouw verdwenen was. Dat had destijds een enorme opschudding gegeven. Een tijd lang verschenen er opsporingsberichten in alle media. Er kwam een forensisch team dat zich wekenlang minutieus met de zaak bezighield, maar na een paar weken vertrok die weer. Uiteindelijk volgde een voor de nieuwsgierige en bezorgde dorpelingen teleurstellende hoorzitting. De politie vertelde een hoop zonder veel te zeggen. In het dorp fantaseerde men er daarna lustig op los. Ofwel de vrouw was dood maar niet gevonden, of ze was er met stille trom vandoor gegaan. Er werd nog flink over nagepraat maar de zaak zakte na een tijdje toch weg uit de collectieve belangstelling. Vanaf dat moment was de blik in de ogen van de vader veranderd. Ze stonden nog doffer dan voorheen en leken nu helemaal onbereikbaar. Men zag de twee na deze gebeurtenis nog minder. Na de verdwijning van de moeder begon het huis te verloederen. In deze gemeenschap liet men elkaar over het algemeen. Ook de interesse in het gezin van de plaatselijke hermandad, die jarenlang in basis uit twee man en een vrouw had bestaan maar die gedurende het hoogseizoen verdubbelde, verflauwde in de loop van de tijd. Ze hadden hun handen vol aan de misdragingen van de zich vervelende plaatselijk jeugd en opzichtig ruziënde dorpsgenoten. Bovendien zaten die agenten ook al weer zo lang op het voormalige eiland dat ze onderdeel van de plaatselijke cultuur waren gaan uitmaken. Dat betekende dat er hier en daar wel eens wat oogjes werden toegeknepen. Wat weer tot andere problemen leidde. Het was allemaal een wankel evenwicht. Het kon doorgaan totdat het gemeentebestuur vond dat het tijd werd voor verversing. Ondertussen was er al weer een aantal jaar een nieuwe ploeg op Shearbeck. De middenstand van het enige dorp op het voormalige eiland bemoeide zich vooral het liefste met zichzelf en met de toeristen die ieder seizoen weer voor een hoop drukte zorgden, maar ook voor de inkomsten. Inkomsten

die ze de afgelopen twintig jaar hadden zien stijgen, doordat de periodes dat er geen toeristen kwamen steeds korter werden. Bovendien was het type toerist welgestelder geworden. De hotels waren verbeterd en de horeca was gegroeid. De nieuwe haven lag steeds vaker vol met flitsende plezierjachten en het werkhavengedeelte was geleidelijk aan steeds meer weggedrukt geraakt. De economische noodzaak voor een werkhaven was jaren geleden al weggefallen door het verschijnen van de lang tegengehouden, maar uiteindelijk toch gebouwde verbinding met de vaste wal in de vorm van een dijk. Alles wat nodig was werd intussen over de weg aangevoerd. Ondanks deze destijds ingrijpende verandering was het dorp hoofdzakelijk zichzelf gebleven. Dat kwam ook omdat je een vignet moest kopen dat je achter je voorruit moest plaatsen als je met de auto naar het voormalige eiland wilde. Zo'n vergunning was verhoudingsgewijs erg duur. Dat betekende dat de meeste toeristen nog steeds aan de wal parkeerden om dan een van de veerboten te nemen. Verder liep de nieuwe verbindingsweg via een dun bewoond en onherbergzaam stuk vasteland en was de eerstvolgende stad zo'n 25 kilometer verderop te vinden. De toeristenstroom was eigenlijk nauwelijks gegroeid en had zichzelf daarna als het ware constant gehouden. Het dorp was fraai gelegen tussen baai en bergketen. De laatste liep als een soort ruggengraat in de lengterichting over het schiereiland. Op Shearbeck was men, toeristen zowel als inwoners, erg gesteld op de eigen sfeer en de rust van de plek. Die werd dan ook gekoesterd en bewaakt. De gemeenteraad hield uit principe mogelijke projectontwikkelingen traditioneel soms jarenlang tegen. Het gevolg was dat investeerders er over het algemeen niet aan begonnen of onderweg gefrustreerd afhaakten. Voor degenen die het wel volhielden was het maar zeer sporadisch bingo. En dat voordeel viel dan weer uitsluitend ten deel aan leden van de eigen bevolking. Pogingen van buitenaf waren op die manier eigenlijk tot mislukken gedoemd.

Jan verzekerde de houten constructie met alle touw en stukken rots die hij vinden kon. Toen ook alle luiken waren dicht gesjord kon hij verder weinig anders doen dan wachten. Hij pakte zijn telefoon, opende het adresboek, maakte contact en zei zo aardig mogelijk: "Ja hoi, sorry, maar het wordt niks vrees ik." Er volgde een korte stilte waarin hij af en toe knikte. "Nee, hoeft niet. Ik red me wel. Ja, lijkt me prima. Dank je! Morgenmiddag. Uur of

drie? Ja. Is goed. Tot dan! Ja, komt wel goed. Jij ook!” Hij vlijde zich achterover, zuchtte diep en luisterde naar het steeds sterker wordende gefluit van de wind. Toen zakte hij weg.

Sandra geeuwde en rekte langdurig. Een beetje versuft keek ze voor zich uit. In clustertjes kwamen de beelden van de vorige dag en avond door de mist heen. Het ene beeld riep weer versneld het andere op en ze schudde de schaamte van zich af. Wat maakte het ook uit. Ze had zich toch keurig gedragen? Zoals altijd eigenlijk, jammerlijk keurig. Ze had hoogstens wat teveel gedronken en het was laat geworden. Ze stond op en slofte naar de badkamer, zette onderweg het koffiezetapparaat aan, draaide de kraan open, wachtte even en ging toen onder de douche staan. Het lauwe water stroomde over gezicht, haar en rug. Het deed haar goed. Ze liet de muizenissen meespoelen totdat ze helemaal leeg was en liet de gedachte aan de dingen van de dag die voor haar lag nog niet toe. Ze concentreerde zich op het stromende water en telde terug vanaf vijf. Bij nul zette ze de douche uit en droogde zich af. Ze schoot in haar lichtblauwe ochtendjas en liep naar de keuken. Koffiegeur verspreidde zich door het huis en ze belegde een cracker met oude kaas. Plotseling herinnerde ze zich dat iemand gisteren iets had gezegd over storm. Ze had dat toen van zich af laten glijden. Vanaf de eerste verdieping keek ze uit op de hoofdstraat. In plaats van de gebruikelijke drukte was het er nu opvallend rustig. De wel aanwezige mensen leken niet ontspannen. Sommige waren met strakke blik bezig om losse attributen binnen te zetten. Ze pakte haar telefoon, keek naar het nieuws en schrok. “Shit!” Ze nam een grote slok en zette het kopje terug op tafel. Hoezo had ze dit niet serieus genomen? Ze keek een paar keer rond, kleepte zich toen snel aan, pakte haar lege koffer en liep de trap af. Buiten hing een wat unheimische sfeer. Er was geen ruimte voor gemoedelijkheid. Vooral de bewoners van de oudere huisjes waren verbeterd bezig hun zaakjes op orde te krijgen. Voor de zoveelste keer dit jaar. Haar huis liep geen gevaar wist ze. Het was pas tien jaar geleden gebouwd en prima bestand gebleken tegen de uitwassen van het weer. Maar ze hield er niet van. Het maakte haar toch onrustig. Ze wilde graag weer binnen zijn voor de piek. Stormen kwamen hier vaak voor. Ze zogen zich dan voor de kust vol met oceaainvloed om daarna met grote

spuwkracht de kust en binnenlanden te teisteren. Ze liep bij de bloemenhoek rechtsaf de steeg in. Bij de apotheek ging ze naar binnen en begroette de medewerkers, kreeg de spullen die al voor haar klaarlagen en checkte alles. Daarna stopte ze de medicijnen zorgvuldig in haar koffer, groette opnieuw en vertrok weer. Buiten liep ze nogal onhandig tegen Lisa op, haar bovenbuurvrouw en goede vriendin. "Oeps, sorry", lachte ze. "Hoi schat, het is weer raak hè, hoe lang gaan we vandaag stormen?" zei ze opgewekt. "Begin van de avond is hij op z'n heftigst, maar het schijnt tot morgenochtend aan te houden." "Oh, lekker!", lachte ze gekscherend. "Pas goed op jezelf. Niet te laat thuis hè?" Sandra stak haar duim omhoog, zwaaide en haastte zich naar haar eerste adres. Daar werd niet opengedaan. "Nou dat begint goed." Ze vloekte en zette zuchtend een kruisje in haar boekje. Afspraken waren verdorie afspraken! Daar moest ze dus straks weer naar terug. Bij het tweede adres ging het soepeler. Een wat broos ogende oudere dame deed de deur open en staarde onderzoekend naar beneden. "Ah jij bent het! Wat fijn dat je er bent, kom boven schat." Ze trok haar hoofd terug en verscheen even later weer met een zakje koekjes. "Kijk eens schat. Voor jou, gister gebakken." Sandra was haar irritatie van het vorige bezoek onmiddellijk kwijt. "Wat lief! Dank u wel! Hoeft toch helemaal niet?" "Ach meid, jij zorgt altijd zo goed voor me!" "Nou, dat doe ik graag hoor, kijk eens, alstublieft." Dankbaar nam mevrouw Saunders het pakje met medicijnen in ontvangst en Sandra zette haar paraaf op de juiste plek op het formulier. "Bedankt voor de lekkere koekjes, tot de volgende keer en voorzichtig. Het gaat vandaag hard waaien hè!" "Dank je wel kind, maar ik hoef de deur niet meer uit hoor. De boodschappen zijn er al en nu heb ik alles wat ik nodig heb." Ze wees lachend op haar medicijnen en zwaaide. De telefoon ging. Sandra keek naar de display en haar hart maakte een sprongetje: "Hoi." Haar stem straalde verlangen uit, daarna vocht ze tegen haar teleurstelling hoewel ze alle begrip had. "Ja is goed, maar red je het wel daar? Zal ik naar je toekomen straks? Oh, ok. Nee, natuurlijk dat is prima. Gaat het verder wel goed?" Ze glimlachte: "Zien we elkaar morgenmiddag dan? Drie uur in de Rose? Okay. Hou je haaks hè? Tot morgen, hoop dat je een beetje kan slapen in die herrie!" Ze had moeite om het gesprek weg te drukken. Verdorie! Ze miste hem.

Jan werd wakker door een klapperend geluid dat zich vermengde met het geraas van de wind. Die was een stuk krachtiger geworden. Hij stond op, liep naar de logeerkamer en zag dat het touw van het luik voor een van de ramen was losgeschoten. Het luik bewoog zich ongecontroleerd door de lucht en sloeg zo nu en dan hard tegen de muur. Hij liep terug naar de woonkamer, trok zijn leren jasje aan waar hij zowat mee vergroeid was, pakte nog een stuk touw en ontgrendelde de buitendeur. Het kostte moeite om hem zover te openen dat hij zich er doorheen kon persen. Toen hij eenmaal buiten was klapte het ding weer achter hem dicht. Hij was onder de indruk van de kracht van de wind. Hij liep rond het huis en checkte de aanbouw. Die stond nog stevig. Hij plukte het rondslingerende luik uit de lucht en zette het opnieuw vast. Dit keer beter. Hij keek om zich heen. Het was bijna donker en de bomen zwiepten woest hun kruinen zowat horizontaal. Schuimkoppen stonden op de golven tot zover hij kijken kon. Het oude haventje lag er grauw bij en leek nog verlatener dan anders. De vuurtoren zwaaide dapper met zijn stralen, niet gehinderd door het natuurgeweld. Drie tellen aan, drie tellen uit. Bij het laatste moment van licht trok iets zijn aandacht in de lichtstraal. Hij knipperde met zijn ogen, wachtte op de volgende en zocht de golven af. Hij zag niets. Hij dacht toch echt...Wacht.. Ja, daar. Was dat nou een bootje? Nu? Op dit moment? Met dit weer? Hij vloekte, perste de regen uit zijn ogen en tuurde nogmaals in de richting van waar hij dacht iets gezien te hebben maar er was niets dan woest opschuimend water. Hij moest zich vergist hebben. In gedachten verzonken liep hij terug om het huis heen, wurmde de deur open, perste zich weer naar binnen, droogde zijn haar woest en schudde daarna alles van zich af. Hij schonk een glas Paddy's in, plofte neer in zijn favoriete stoel en nam een slok. Langzaam vond het goddelijke vocht zich een warme weg naar beneden. Hij dacht aan Gladys. En aan de avond dat ze hem verteld had dat ze als archivaris kon gaan werken op de universiteit van Dublin. Dat was niet uit de lucht komen vallen. Ze was acht jaar eerder in een opwelling enthousiast met hem meegegaan naar zijn, zoals hij het noemde, Paradise Rock. Het was in het begin ook absoluut een heerlijke tijd geweest maar al gauw kwamen er haarscheurtjes in hun geluk. Ze bleken op veel vlakken toch wel erg verschillend en er waren vaak lange gesprekken nodig om elkaar weer een tijdje goed te kunnen

begrijpen. Echt wennen had ze bovendien nooit gekund aan de plek en aan de eenzaamheid van het huis. Het was het laatste en hoogst gelegen huis op de Steenweg. En inderdaad, de naaste burens woonden 800 meter verderop naar beneden. Jan was overdag meestal thuis aan het werk en ook al had ze een baantje kunnen krijgen als secretaresse in het gemeentehuis, het was haar allemaal veel te stil. Ze werd er rusteloos en ongelukkig van. De laatste maanden hadden ze heel vaak gepraat en uiteindelijk besloten dat het misschien toch beter zou zijn als ze – in ieder geval voorlopig – een poging zou wagen om een appartement en een baan te zoeken in Dublin, de plek waar ze elkaar destijds ook hadden leren kennen en waar ze haar jeugd had doorgebracht. Het was niet zo zeer dat ze het hadden uitgemaakt, maar ze hadden wel beiden besloten om hun levens samen voorlopig even on hold te zetten, even rust. Ieder voorlopig een eigen pad. En na drie maanden van ongemakkelijkheid was het moment daar geweest. Hij had haar geholpen met verhuizen en hun 'laatste begroeting' was niet echt dramatisch verlopen. Eerder een beetje vreemd. Vijf maanden zat ze nu in Dublin en hij kon tot zijn verbazing niet zeggen dat hij het heel erg vond. De eerste paar weken had hij wel allerlei gewoontepatronen gemist, maar het gevoel van vrijheid was eigenlijk prettiger geweest dan de eenzaamheid akelig. De neerslachtigheid die hij eerst had gevoeld was vooral gekomen door de gebruikelijke butts in eigenwaarde, besepte hij nu. En hij had al gauw ontdekt dat hij heel erg kon genieten van de herwonnen ruimte. Af en toe belden ze en wisselden dan vriendelijke algemeenheden uit. De tijd tussen de gesprekken werd wel steeds een beetje langer. Hij nam nog een slok en beeldde zich in hoe ze zich aan het vermaken was met haar oude en nieuwe vrienden en vond dat okay. Het beeld van Sandra doemde op. Dat gebeurde de laatste tijd vaker en hij verbaasde zich daarover. Hij had de teleurstelling in haar stem gevoeld toen hij haar vandaag aan de lijn had gehad en drukte een gevoel van onbehagen weg. Hij luisterde naar het steeds sterker wordende geluid van de wind en realiseerde zich dat van werken die avond niet veel meer zou komen. Hij zette de tv aan en probeerde zich daarop te concentreren. Tot zijn grote irritatie begon het luik dat hij nog geen uur eerder zo goed had vastgezet opnieuw tegen de muur te beuken en dit keer harder, omdat de wind harder was geworden. Hoe was dat mogelijk? Hij had het extra goed vast

gezet! Het had hem moeten alarmeren. Hij vloekte, trok zijn jas opnieuw aan, griste een rol ijzerdraad van de tafel en pakte een tang. Hij draaide het slot los, ontgrendelde de deur voor de tweede maal, en werkte zichzelf er opnieuw doorheen. Hij hoorde dat de telefoon overging. Straks, dacht hij. Buiten was het ondertussen stikdonker geworden en ronduit onaangenaam. De regen geselde zijn gezicht. Hij werkte zichzelf zo snel als hij kon naar de achterkant van het huis en ving de woest heen en weer zwiepende houten plaat voor de tweede keer op. Toen hij het opnieuw op zijn plek probeerde te brengen zag hij dat het touw, waarmee hij het luik de vorige keer zo goed had vastgezet, was doorgesneden. Hij had nauwelijks de tijd om zich iets af te vragen, want op dat moment kreeg hij een harde klap op zijn achterhoofd. En toen ging bij Jan het licht uit.

Inspecteur Joseph Conrad keek naar zijn nagels, peuterde wat met een opgevouwen paperclip en nam een slok van zijn koffie. Wat een avond, dacht hij geïrriteerd. Geen seconde rust. Vijf grote schadegevallen, twee keer assistentie bij de brandweer, verschillende storm gerelateerde ongelukken, ruzies, twee gewonden waarvan een ernstig en twee niet al te slimme broers in de cel die hadden getracht een winkel te plunderen. Het was een bekend duo. Het stil alarm had ze dit keer verraden en ze werden weer eens op heterdaad betrapt. Het was ondertussen 23.30 uur en er was nu ongeveer een half uur niets noemenswaardigs gebeurd, ook al bleef de storm onophoudelijk doorbeuken. Maar alles wat los zat was blijkbaar wel weggewaaid, zo hoopte hij. Dat zou goed uit komen want hij had het wel gehad hier. Zo direct zou hij worden afgelost en dan ging hij eerst maar eens een paar uur slapen. Morgen ging het ongetwijfeld weer volop verder want dan zou de omvang van de schade pas echt zichtbaar zijn. Een hoop schrijfwerk zat eraan te komen, maar daar was gelukkig versterking voor aangevraagd. Die mensen zouden er tegen die tijd wel zijn. Hij hoorde het neergaande zoemende geluid van de stoppende lift boven de herrie van de storm uit. Even later stapte zijn collega door de deur. Hij oogde wat verward en totaal niet fit. "Gaat het wel David?" Joseph hield zijn hoofd scheef. "Nou nee", klonk het dof. "Al twee nachten geen oog dicht gedaan. Gister de hele nacht gehuild, vanavond de hele tijd gehuild en nu is er natuurlijk ook nog de storm. 't Is een fase zegt mijn schoonmoeder." "Ja